

Ale cui păcate le-a purtat Hristos?

Păcatele tuturor oamenilor sau numai păcatele celor credincioși?

Autor necunoscut

© SoundWords, Online începând de la: 17.08.2019, Actualizat: 17.08.2019

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Ale cui păcate le-a purtat Hristos? A purtat El păcatele tuturor oamenilor sau numai păcatele oamenilor care cred? Care este răspunsul? Probabil cineva gândește: Este aceasta cu adevărat important? Nu este aceasta iarăși o temă doctrinară de controversă? – Nicidecum. Un răspuns fals la această întrebare ar însemna să anulezi necesitatea credinței și să faci zadarnică propovăduirea Evangheliei. *Sunt deci credința și propovăduirea Evangheliei ceva lipsit de importanță?* A purtat deci Domnul Isus păcatele „tuturor” sau numai ale „multora”? Ce învață Biblia?

Să se țină seama de context

Dacă ne preocupăm cu această temă, vrem să fim foarte atenți la felul în care Duhul lui Dumnezeu folosește cele două cuvinte „mulți” și „toți”. Înțelesul corect al anumitor cuvinte îl putem pricepe numai atunci când ținem seama de contextul în care se folosesc acestea. Să luăm de exemplu cuvântul „toți”. El este folosit în epistola către Romani 3.23: „Toți au păcătuit”. Este aceasta universal? Cuprinde cuvântul acesta pe fiecare creatură? Dacă spui da, atunci doresc să-ți amintesc de îngerii care nu au păcătuit. Însă în *contextul acestui pasaj biblic* Duhul lui Dumnezeu are în vedere numai pe oameni și fără îndoială toți oamenii au păcătuit. Deci noi trebuie să ținem seama de context, ca să înțelegem sensul exact al unui cuvânt.

„Mulți” și „toți”

Vrem acum să privim două pasaje din Biblie, în care se întâlnesc cuvintele „mulți” și „toți”; unul stă în Vechiul Testament și celălalt în Noul Testament.

Isaia 53

Isaia 53.4-12: Cu siguranță, El suferințele noastre le-a purtat și durerile noastre le-a luat asupra Lui; iar noi, noi L-am socotit pedepsit, lovit de Dumnezeu și chinuit. Dar El era străpuns pentru fărădelegile noastre, zdrobit pentru nelegiuirile noastre. Pedepsa care ne dă pacea era asupra Lui și prin rănilor Lui suntem vindecați. Noi toți, ca niște oi, ne-am rătăcit, ne-am întors fiecare la calea lui; și Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor. ... El a fost șters de pe pământul celor vii. Pentru fărădelegea poporului meu a fost lovit. ... Va vedea din rodul muncii sufletului Său și va fi satisfăcut. Prin cunoștința Lui, Robul Meu cel drept va îndreptăți pe cei mulți și va purta nelegiuirile lor. De aceea Îi voi da partea Lui între cei mari și va împărți prada cu cei puternici, pentru că Și-a dat sufletul la moarte și a fost numărat cu cei fărădelege; și a purtat păcatul multora și a mijlocit pentru cei fărădelege.

Mai întâi să privim Isaia 53. În versetul 6 citim: „Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor”, dar în versetul 12 citim: „[El] a purtat păcatul multora”. Se contrazic aceste două propoziții? Este „tuturor” din versetul 6 universal? Cuprinde expresia aceasta pe toți oamenii sau domeniul ei de valabilitate este limitat? Dacă ea cuprinde pe toți oamenii, atunci în aceste versete am putea vedea o contradicție sau nu ar fi nici o diferență între „mulți” și „toți”. Cum s-a spus deja: noi trebuie să citim cuvintele în contextul în care ele sunt folosite.

Profetul Isaia spune în versetul 4: „El suferințele *noastre* le-a purtat și durerile *noastre* le-a luat asupra Lui”, și în versetul 5 citim mai departe despre „fărădelegile *noastre*”, despre „nelegiuirile *noastre*”, despre „pacea *noastră*”. Acest „noastră” include foarte clar pe Isaia. Dar cu cine se leagă el? Se identifică el cu *toți* oamenii? Versetul 6 face aluzie la gândul acesta: „Noi *toți*, ca niște oi, ne-am rătăcit” (sublinierea autorului), și: „Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a *tuturor*” (sublinierea autorului). Însă în versetul 8 se spune: „Pentru fărădelegea poporului *meu* a fost lovit” (sublinierea autorului). Aceasta nu poate fi universal, ci este clar delimitat. Aceasta o confirmă începutul versetului următor: „Groapa Lui a fost rânduie...” – în contrast cu „poporului meu”. Drept urmare „toți” din versetul 6 se limitează la „poporul meu”. Deci Isaia 53 nu învață că Hristos a purtat păcatele tuturor.

Romani 5

Citim acum Romani 5.12-19:

Romani 5.12-19: De aceea, după cum printr-un singur om păcatul a intrat în lume, și prin păcat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, pentru că *toți* au păcătuit (deoarece, până la lege, era păcat în lume; dar păcatul nu se socotește când nu este lege; dar moartea a domnit de la Adam până la Moise, chiar peste cei care nu păcătuiseră după asemănarea încălcării lui Adam, care este o imagine a Celui care avea să vină. Dar darul de har nu este ca și greșeala. Pentru că, dacă prin greșeala unuia singur, cei mulți au murit, cu atât mai mult harul lui Dumnezeu și darul în har, care este al unui singur Om, Isus Hristos, au prisosit pentru cei mulți. Și nu este darul ca printr-unul singur care a păcătuit? Pentru că judecata a fost din unul singur spre condamnare, iar darul de har este din multe greșeli, spre îndreptățire. Pentru că, dacă prin greșeala unuia singur, moartea a domnit printr-unul singur, cu atât mai mult cei care primesc plinătatea harului și a darului dreptății vor domni în viață printr-Unul singur, Isus Hristos): deci, după cum printr-o singură greșală a venit judecată către *toți* oamenii spre condamnare, tot astfel, printr-o singură dreptate împlinită, consecințele au fost către *toți* oamenii spre o îndreptățire a vieții. Pentru că, după cum prin neascultarea unui singur om cei mulți au fost făcuți păcătoși, tot așa și prin ascultarea Unuia singur, cei mulți vor fi făcuți drepti.

Și aici găsim iarăși cuvintele „mulți” și „toți”. La prima vedere par să fie interschimbabile, însă nu este așa. Constatăm: când apostolul vorbește în versetele 15 și 19 despre „un singur om”, atunci el vorbește și despre „mulți”, niciodată despre „toți”. Însă când el vorbește în versetul 18 despre „o singură greșală” și despre „o singură dreptate”, atunci el vorbește și despre „toți oamenii” și nu despre „mulți”.

„Mulți” stă în contrast cu „un om”, și când apostolul folosește această formulare are în vedere *două* grupe. În fiecare caz este vorba cum acțiunea *unui singur* om a atins pe *mulți*; fiecare grupă este legată cu capul ei, ori cu Hristos ori cu Adam. De aceea se folosește articolul hotărât pentru „un singur om” și „mulți” [n. tr.: în traducerea românească a Bibliei nu rezultă clar aceasta].

Vrem să justificăm afirmațiile de mai sus și mai întâi studiem versetul 19 din Romani 5:

Romani 5.19: Pentru că, după cum prin neascultarea unui singur om cei mulți au fost făcuți păcătoși, tot așa și prin ascultarea Unuia singur, cei mulți vor fi făcuți dreapți.

Pavel ar fi putut scrie și astfel: „Toți au fost așezați în poziția de păcătoși”; dar pentru că nu toți devin mântuiți el nu a putut spune (și nici nu spune): „Toți au fost așezați în poziția de dreapți”.

De ce se spune: „Mulți vor fi făcuți dreapți”, dar nu se spune: „Toți au fost făcuți păcătoși”? Deoarece în versetul acesta nu este vorba de faptul că neascultarea lui Adam a pus pe toți oamenii în poziția de păcătoși și că apoi prin ascultarea lui Hristos unii din acești „toți” (adică unii din aceeași grupă) au fost așezați în poziția de dreapți. Dacă scriitorul ar fi avut în vedere o singură grupă, atunci el ar fi folosit cuvântul „toți” cu privire la Adam și cuvântul „mulți” cu privire la „Hristos”. Însă Pavel folosește cuvântul „mulți” cu privire la ambele grupe și dovedește că el are în vedere două grupe, fiecare fiind legată cu capul ei. Prin neascultarea unui singur om (Adam) cei din grupa lui, care sunt identificați cu el, au fost puși în poziția de păcătoși, în timp ce ascultarea *unui singur* Om (Hristos) a așezat oamenii grupei, care sunt legați cu El, în poziția de dreapți.

Să privim acum versetul 15:

Romani 5.15: Pentru că, dacă prin greșeala unuia singur, cei mulți au murit, cu atât mai mult harul lui Dumnezeu și darul în har, care este al unui singur Om, Isus Hristos, au prisosit pentru cei mulți.

Iarăși avem pe „unul singur” și „cei mulți”, și iarăși este vorba de rezultatul acțiunii capului grupei respective, care este legată cu acest cap.

Acum versetul 18:

Romani 5.18: deci, după cum printr-o singură greșeală a venit judecată către toți oamenii spre condamnare, tot astfel, printr-o singură dreptate împlinită, consecințele au fost către toți oamenii spre o îndreptățire a vieții.

Aici nu este numit „un singur om” ci se are în vedere numai grupa; de aceea se folosește noțiunea „toți oamenii”. Aici în versetul acesta este vorba de acțiunea în sine, și nu de rezultatul acestei acțiuni. Aceasta înseamnă: pe de o parte „toți oamenii” stăteau sub condamnare pe baza „*unei singure greșeli*”, în timp ce pe de altă parte „*o singură dreptate*” a deschis ușa spre „îndreptățirea vieții”. Aici în versetul acesta se spune: *către* (în greacă: *eis*) „toți oamenii”. Așa cum „*o singură greșeală*” a lui Adam era *spre* „condamnarea tuturor oamenilor”, așa este „*o singură dreptate*” de la Hristos *spre* „toți oamenii spre o îndreptățire a vieții”. Apostolul nu spune că toți oamenii au îndreptățirea vieții, ci numai că îndreptățirea a avut loc cu privire la toți.

Deci dacă în aceste versete este vorba despre dimensiunea îndreptățirii, ea este universală; dacă este vorba de rezultat, ea este limitată la toți care cred. Când se folosește expresia „toți oamenii”, atunci se arată dimensiunea; când se folosește „cei mulți”, atunci se arată rezultatul

definitiv.

Probabil această diferență devine mai clară dacă ținem seama că în Romani 3.22 se folosește aceeași formulare. Acolo citim despre „dreptate a lui Dumnezeu prin credință în Isus Hristos, pentru (în greacă: *eis* – către) toți”. Însă după aceea apostolul face o diferențiere, când continuă să spună: „și peste (în greacă: *epi*) toți cei care cred”. „Pentru” (către) din prima parte este universal și dimensiunea se extinde la toți oamenii; dar aplicarea și rezultatul este categoric limitat la toți „cei care cred”. Aspectul universal al Evangheliei este că ea este transmisă fiecărui om, însă rezultatul pozitiv este limitat la cei care cred. Deci Romani 5 nu învață că Hristos ar fi purtat păcatele tuturor oamenilor

Nu universal

Vrem să vedem și un alt loc din Noul Testament. Când Scriptura vorbește despre faptul că Domnul Isus a suferit pentru păcate, atunci aceasta se limitează fără excepție numai la ai Săi. Petru scrie credincioșilor: „El Însuși a purtat păcatele noastre în trupul Său pe lemn” (1 Petru 2.24), și Pavel scrie: „Hristos, după ce S-a adus o singură dată jertfă, ca să poarte păcatele *multora* ...” (Evrei 9.28; sublinierea autorului). Ioan scrie: „El S-a arătat ca să înlăture păcatele noastre” (1 Ioan 3.5). Nici una din aceste afirmații nu este universală, toate se referă numai la credincioși.

Diferența între *păcat* și *păcate*

Dar nu are moartea Domnului Isus dimensiune universală pentru toți? Da, desigur. În Ioan 1.29 citim despre Domnul Isus ca Mielul lui Dumnezeu, „Cel care ridică păcatul lumii”. Locul acesta este deseori tradus fals, așa ca și cum acolo s-ar spune: „care ridică păcatele lumii”. În versetul acesta stă în textul original în greacă *păcat* [singular], nu *păcate* [plural]. Desigur Hristos este singurul care pe baza lucrării Sale de răscumpărare va îndepărta în final complet păcatul [singular] de pe scena aceasta, însă aceasta nu este același lucru cu îndepărtarea păcatelor [plural] lumii! Dacă ar fi așa, atunci omul nu ar mai fi răspunzător față de Dumnezeu. Versete asemănătoare sunt Evrei 2.9: „să guste moartea pentru fiecare [pentru tot]”, și Evrei 9.26: „S-a arătat o singură dată, pentru desființarea păcatului prin jertfa Sa.”

Pentru toți și către toți

În final dorim să vedem încă două versete, care aparent arată că nu este nici o diferență între „mulți” și „toți”. În Matei 20.28 citim că Fiul Omului a venit „să-Și dea viața ca răscumpărare pentru mulți”. Însă în 1 Timotei 2.6 citim, că „Hristos Isus S-a dat pe Sine Însuși preț de răscumpărare pentru toți”. În ambele versete din traducere nu se poate deduce ce spune de fapt Scriptura în aceste locuri prin cuvântul „pentru”, căci [în textul original în limba greacă] aici stau de fapt cuvinte diferite. În locul din evanghelia după Matei stă în limba greacă cuvântul *anti*, ceea ce „pentru” înseamnă „în loc de”. În locul din epistola către Timotei stă în greacă cuvântul *hyper*, ceea ce „pentru” înseamnă „în favoarea a ceva”. Deci în locul din evanghelia după Matei se spune că Domnul Isus a dat viața lui ca răscumpărare *în locul* multora. El a plătit cu viața Sa prețul de răscumpărare pentru mulți ca Suplinitor, *dar nu pentru*

toți. În pasajul din epistola către Timotei Pavel spune că Hristos Isus S-a dat pe Sine *Întru favoarea tuturor*. Aceasta este universal: prețul Său de răscumpărare este accesibil pentru *toți*. În pasajul din Evrei 2.9 – „El a gustat moartea pentru tot” – pe care l-am citat deja mai înainte, stă cuvântul *hyper* [„pentru, în favoarea”] și nu *anti* [„în loc de”], deoarece aici este vorba de caracterul universal al morții lui Hristos.

A murit pentru *toți*, a purtat păcatele multora

Eu deduc din aceasta: Domnul Isus a purtat păcatele multora, dar nu ale tuturor. Nu este corect să se spună că El a purtat păcatele tuturor. Dar ce importanță are aceasta?

Un exemplu: Un om este foarte îndatorat, și creditorul lui îl amenință să-l dea în judecată, dacă nu plătește datoria pe loc. Prietenul lui cel mai bun află despre această situație, plătește toată suma datorată și relatează prietenului că datoria a fost plătită spre mulțumirea creditorului. Omul, care era dator, refuză totuși să creadă că el acum nu mai are nici o datorie. Mai poate creditorul să-l dea în judecată? Nu! Datoria a fost plătită. Lezează necredința omului această situație în vreo formă? Nu! Datoria a fost plătită, indiferent dacă el crede sau nu crede.

Dacă Hristos ar fi purtat păcatele tuturor – cum poate atunci Dumnezeu să condamne pe oameni? Dacă Hristos ar fi purtat păcatele tuturor – unde ar fi atunci necesitatea credinței? Ea ar fi de prisos și predica noastră zadarnică (vezi 1 Corinteni 15.14). Ce rătăcire cu urmări fatale! Eu pot spune unui om că Hristos a murit pentru [în favoarea] păcătoși, și dacă el crede – și numai atunci – îi pot spune că Hristos a purtat păcatele lui pe cruce.

Iubite cititor, tu ești desigur unul din „*toți*”, pentru care Hristos a murit, dar ești tu și unul dintre „*cei mulți*”, ale cărui păcate Hristos le-a purtat?

Tradus de la: [Wessen Sünden hat Christus getragen?](#)

Titlul original: „Whose Sins did Christ bear?”

Sursa: <http://www.judev3.co.uk/6WhoseSinsDidChristBear.htm>

Titlurile intermediare au fost introduse de SoundWords.

Traducere: Ion Simionescu